

nogen rimelig Udsigt til Tilslutning af Rigsdagen, saa vidste den højtærede Minister paa Forhaand — han vidste det fra Forhandlingerne i 1922, hvor der ogsaa var Tale om et Indgreb, ikke som permanent Foranstaltning, men for begrænset Tid med særlige Forhold for Øje —, at saavel Venstre som det konservative Folkparti med fuldkommen Bestemthed erklærede sig mod denne Tanke. Hvorfor erklærede de sig imod den? Hovedsagelig af tre Grunde, for det første af den Grund, som den højtærede Minister selv anførte i Stockholm, at det var en Umulighed at gennemføre Tvang, og dernæst, fordi det vilde læmlægge Forligsinstitutionen, og endelig, fordi det vilde medføre socialpolitiske Konsekvenser, som den højtærede Minister selv pegede paa ved samme Lejlighed.

Men man kan gaa videre endnu; ikke alene vidste den højtærede Minister, at der i Rigsdagen var to Partier, der vilde gaa imod ham, og det er de to Partier, som har Flertal i det ene af Tingene, Landstinget. Det var jo noget meget dunkle Udtalelser, den højtærede Minister kom med, at han var helt i Salveten, fordi foreløbige Love skulde forelægges først i Folketinget, og det var det eneste, han brød sig om. Foreløbige Love skal ganske vist forelægges først i Folketinget, men derefter i Landstinget, og hvis de ikke vedtages af Rigsdagen, falder de bort. Der vidste altsaa den højtærede Minister, at han handlede imod Lovgivningsmagten som Helhed, idet han efter de foreliggende Udtalelser maatte vide, at man vilde gaa imod et saadant Provisorium. Men jeg gaar videre og siger, at tilmed burde den højtærede Minister have vidst, at heller ikke de Parter, som Provisoriet nærmest angik, nemlig Arbejdsmændene og Arbejdsgiverne, vilde bøje sig derfor.

Der foreligger jo i saa Henseende en meget kraftig og bestemt Udtalelse fra Arbejdsmandsforbundets Leder, Hr. Lyngsie. Den findes i et Interview i „Berlingske Tidende“ for 7. Juni 1925: „Jeg kan kun sige, svarede Hr. Lyngsie, at jeg finder Planen“ — det er Planen om den provisoriske Lov — „mere end mærkelig. Og hvis den ikke havde været gengivet i „Berlingske Tidende“, vilde jeg have anset den for en ren og skær Skrøne. Jeg indser ikke, hvorledes det vilde være muligt for nogen Regering, den være sig konservativ eller socialistisk, at paabyde Arbejdsgiverne at sætte Arbejdet i Gang. Hvis de hævder, at det ikke kan betale sig for dem —

hvordan vil man saa kunne tvinge dem til at tage Arbejdet op, det er praktisk talt ugørligt. Det er jo dog sin egen Sag at fremsætte et saadant Magtbud eller Diktat.“ Og videre, da Intervieweren spørger ham: „Men det hævdes, at De skal have erklæret Dem villig til at bøje Dem for en saadan Lov“, svarer Hr. Lyngsie: „Det er det rene Nonsens. Andet kan jeg ikke sige. Jeg har overhovedet ikke før i dette Øjeblik været præsenteret for det. Hvilket Præcedens vilde ikke et saadant Provisorium frembyde! Tænk, hvis den høje Regering vilde anvende en tilsvarende Fremgangsmaade overfor Arbejderne. Hvad vilde det dog ikke kunne føre til? Nej, min Sanktion af den Slags Tvangsforanstaltninger vilde Hr. Stauning absolut ikke kunne gøre Regning paa — og har han sagt, at jeg har erklæret mig villig til at gaa ind under det Aag — ja, saa kan jeg kun dertil sige, at Hr. Stauning har sagt saa mange mærkelige Ting.“

Jeg tilføjer, at Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Langkjær, har erklæret, at han aldrig havde givet Hr. Stauning Anledning til at tro, at han var for denne Udvej: „Jeg er nu som altid i fuld Overensstemmelse med Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse Modstander af den tvungne Voldgifts Princip“.

Se, det er jo to meget klare Udtalelser, og der er intet af, hvad der senere er fremkommet, som kunde afkræfte dem. Tværtimod har det jo vist sig igennem forskellige Resolutioner og Udtalelser, der er fremkommet siden hen, at Hr. Lyngsie har haft overordentlig stærk Tilslutning til sin Modstand mod Anvendelse af provisorisk Lovgivning i en Sag som denne; og jeg vil, da den højtærede Minister sagde, at han var sikker paa et Flertal i Folketinget for denne Sag, dog erindre ham om en Udtalelse af en af hans egne Partifæller her i Folketinget — og det ikke en af de mindst indflydelsesrige, antager jeg —, nemlig det ærede Medlem fra Esbjerg, Hr. Sundbo. Dette ærede Medlem sagde kuriøst nok den 5. Juni, selve den Dag, da Provisoriet skulde have løbet af Stabelen, paa et Møde — jeg tager det efter et Referat af hans eget Blad —: „Rigsdagen kunde maaske vedtage en Lov om tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, men en saadan vil vi ikke vide af. Det har nemlig vist sig i andre Lande, at en saadan Lov har været mod Arbejderne, saa deres Organisation svækkes derved.“ Der var et saare ringe Grundlag for den højtærede Minister til at tro paa Tilslut-